

Kurban ve Çocuk Araştırması 2007

DENEYİM 1

Bizim ailede ben çocukken yıllar boyunca evimizin alt bahçesinde kurban kesildi. Bu bir ritüel olarak görüldüğü için bayram sabahı erkenden kesilişini izlemem için (ve dua etmem sanırım) evin büyükleri tarafından kaldırıldığımı hatırlıyorum -ne facia- ama çoğu zaman kalkmazdım. Ayrıca, bir kere 13-14 yaşlarında siğillerim olduğu için ve kurban kanı siğillere iyi geldiği söylendiği için kesildikten sonra kurbanın yanına kadar sokulup kanın ellerime sürüldüğünü hatırlıyorum... Bundan önceki yıllarda da alnımıza parmakla sürülen kanları atlamamak lazım tabii. Bunlardan ötürü ben lise hayatım boyunca ve üniversitede de ilk 2-3 yıl vejetaryan oldum. Hiç et yemedim. Balık eti yedim ancak kırmızı et asla yemedim bir süre. Ama artık yiyorum ancak artık kurban da kesmiyoruz.

DENEYİM 2

Ben yıllardır bayramlarda memleketim olan Muğla'ya giderim. Kurban bayramlarında da her zaman bir hayvan kesimi görmüşümdür. Hayvanın kesilmesi esnasında çok bir şey hissettiğimi hatırlamasam da, yıllardır, 5 dk. önce canlı gördüğüm hayvanın etini yiyememişimdir. İştahım hala kaçır. Bir keresinde de, 16 yaşındayken, başı kesilen bir dananın ayaklanıp etrafta koşturması beni oldukça etkilemişti.

DENEYİM 3

Çocukluğumda Çorum'da iken şahit olduğum bir kesim hala aklımdadır. Bir inek kesmişlerdi ve içinden de doğmak üzere olan yavrusu çıkmıştı. Kasap daha ağır olduğu için o şekilde satmıştı. Kesim öncesinde ineğin ne kadar direndiği, kendini korumaya çalıştığı, çok çırpındığı hala gözlerimin önündedir. Başka kesimler de var tabii ki, ancak bunu unutamam. Sanırım ortaokul sıralarıydı.

DENEYİM 4

Tam olarak hatırlayamıyorum ama 12-13 yaşlarındaydım (1990-1991 yılları). Kurban bayramı yaz tatiline rastgelmişti ve Adana'nın Feke ilçesindeydik. Her kurban bayramında hayvan bayramdan birkaç gün önce alınır ve bahçede bağlı tutulurdu. Hayvanın bu son günlerinde biz tüm çocuklar ona alışır ve ilgiyle yaklaşırdık. Yeşillik verir sırtına biner kısaca eğlence edinir hayvanla güzel bir iletişim kurardık. Dolayısıyla bir nevi arkadaşımız olan o hayvandan kesileceği gün ayrılmak imkansız hale gelirdi. Ebeveynlerin en büyük sorunu bu küçük hayvan dostlarını belli etmeden uzaklaştırmak ve bu sayede kesimi gerçekleştirebilmek olurdu. Kesileceğini bilmeme rağmen ben her bayram olağanüstü bir şeyler olsa da hayvan kesilmese diye umut ederdim. O bayram da ortaokulda din dersinde öğrendiğim 5 vakit namazı 1 yıl boyunca düzenli kıldığım yıla denk gelmişti. Her namaz sonunda Tanrıdan özel dileklerim için okuduğum dualara o bayram aldığımız koçun kesilmemesi ve ölümden kurtulması için dileklerimi ekledim. 1 hafta boyunca her namaz sonunda koçun kurtulması için dualar okudum. Ve inanılmaz bir şekilde kesmek için koçu çözdüklerinde hayvan bir anlık boşluktan yararlanarak kurtuldu. Çam ormanlarıyla bezeli dağlara kaçtı. Bizimkilerin bayram sonuna kadar süren ısrarlı aramaları sonuç vermedi ve koçu bulunamadı. Tanrıya sonsuzca teşekkürler ettiğimi ve devasa bir sevinç duyduğumu 17-18 yıl geçmesine rağmen unutamam. Küçük çocukların kesim esnasında olayı görmeseler dahi bu dini gelenekten mutlaka olumsuz etkilendiklerini düşünüyorum.